

suō; instar ovium pastoris sui attendunt unicē vestigia, errores, tām fidei quām morum, sentiunt ubique obvios; hinc de propriis viribus penitus desperantes Dei sōli se committunt.

(2) Justitiam, non legalem sed evangelicis comprehensam promissis, seu veritatem ac beneficentiam, Deo suo obvertunt jugiter orantes.

(3) Osores, tam visibiles quam invisibiles, compellant nos ad implorandum Det duellum, nec non ad complanandas alioqui salebrosas nostras vias. v. L. de Providentiā, item Jerem. X, 23. Psalm. XXV, 5. CXLIII, ii. Sirach. XXIII, 4.

USUS E VERSU X.

(1) Mundani destituuntur veritate solidā, tam quoad sacra, quām profana. Pater mendaciorum tantopere ipsorum fascinat mentes, (2. Corinth. IV, 4.) ut cum se opinantur omnium sapientissimos, fallantur tamen atque fallant extremē: Joh. VIII, 44. i. Reg. XXII, 24.

(2) Probandi igitur spiritus cautissimē, i. Joh. IV, 1.

(3) Intimum impiorum nil nisi abominationum abyssus: Matth. XXIII, 25. seqq.

(4) Infinita Linguae, gutturis & oris sunt damna: v. Jacob. III, 5. seqq. item. VIII. præc.

(5) Quanta sit hominum post lapsum primum corrūptio, ex loco hōc docet Paulus Rom. III, 13. seq. v. L. de Peccatō orig.

USUS E VERSU XI.

(1) Peccatoribus incorrigibilibus haut dubiē imminet confusio ac perniciē horrenda. L. de peccati pœnis.

(2) Imprecari non licet inimicis, sive nostris, sive reipubl. nisi de eorundem constet induratione: Matth. V, 44. seqq. Rom. XII, 20. Prov. XXV, 21. i. Joh. V, 16. seqq. Luc. XXIII, 34. Actor. VII, 60.

(3) Consiliorum confusione securissimē rogare licet, pro consultantibus merito intercedamus personis: Jes. VIII, 10.

PSALMI VI. DISPOSITIO.

Anima perterrita. Duo legati, precatio & pœnitentia. Miser genit.

Partes Psalmi sunt duæ; I. à vers. 2. ad 9. continet pœnitentis precationem; ubi
 (a) orat pro paternā castigatione, vers. 2.
 (b) commiseratione, (c) sanatione; vers. 3.
 (d) auxilii acceleratione, vers. 4. (e) animæ salvatione; ubi addit rationes partim à Dei misericordiā, vers. 5. & gloriā, vers. 6. partim à suæ personæ miseriā, vers. 7. 8.

II. à vers. 9. ad fin. sperantis confessionem, ubi hostibus suis prædictit (a) depulsionem ob Deum sibi propitium, vers. 9. 10. (b) confusione, vers. 11.

Psalmum hunc à Davide ægrotō, vel ta-

A (4) Expulsio malignorum est certa multiplicisque generis: v. Ecclesiæ hostes.

(5) Rebellio adversus Deum voluntaria, quā internis Spiritus Sancti motibus malitiosè resistitur, (Actor. VII, 51. XIII, 46. Luc. VII, 30. Matth. XXIII, 37.) presupponit seriam Patriæ cœlestis gratiam: Matth. XXII, 7. Luc. XIV, 21.

(6) Pernicies proinde hominum est ex ip̄somet: Hos. XIII, 9. v. L. de Reprobatione.

USUS E VERSU XII.

(1) Fiducia nostra soli innitatur Deo ejusque Filio: Ps. II, 12. v. L. de Fide salvif. item de Fiducia, virtute i. præc.

(2) Gaudium Spiritus comitatur veram fidem; tam in militante, quam triumphante Ecclesiā: Rom. V, 1. Phil. IV, 4. i. Theſ. V, 16.

(3) Vicissitudo erit mira, quoad gaudium lucrumque filiorum tum lucis, tum hujus scuti, Luc. XVI, 25. seq. Jef. LXV, 23. Joh. XVI, 20. Sap. V, 3.

(4) Cantica tam militanti, quam triumphanti competunt ecclesiæ.

B (5) Protectio piorum div. omnium maximē securos reddit, utut mundanis non semper innotescat.

(6) Amor nominis div. est ipsiusmet Dei dilectio: v. i. præc.

(7) Latari in Deo cuncta transcedit mundi gaudia longissimē.

USUS E VERSU XIII.

(1) Justi qui sint, dīce ex L. de Justif.

(2) Benedictio omnem complectitur felicitatem: v. i. Paral. XVII, 27. Esto igitur, imprecenetur nobis Papal. hostesque veritatis ceteri, sufficiat, benedictos nos esse in Christo: Gal. III, 13.

(3) Detestationi odioque totius mundi unum opponimus Dei nostri favorem in Christo securissime.

(4) Clypeus hic cœlestis omnia arcet tela infernalia fortissimē. v. L. de Provid.

C men ægrotantibus, conscriptum esse volunt Ebræi, v. Muis & Chamier. t. 3. panstr. f. 561. §. 13. Lekach toff'ait, hunc Psalmum esse dictum ob peccatum Bathsebæ, ubi VII. mensibus fuit leprosus. Ad idem tempus refert etiam Salianus t. 3. A. 2999. num. 25. Superstitiosa ex Psal. hoc precatio ad angelum שׁ (ex initialibus literis vers. 2. 5. 8. 11.) in periculō mari terraque usurpanda memoratur à Voisin. Theol. Jud. p. 59.

(למנצז) vide Psal. IV, 1. Syrus titulum omittit.

PSALMUS VI.

EXPLICATIO VERSUS I.

בְּנִירִים עֲדָן in pulsilibus:) vide Psalm. IV, 1. indicatur, Psalmum hunc adhibitis certis instrumentis musicis publicē fuisse decantatum.

בְּכִינּוֹרֶת עַד super octaua:) est adj. fœm. ut, Lev. XXV, 23. annō octavō, hinc ad res musicas transfertur i. Paral. XV, 21.

רְנֵבָלִים עֲדָן ubi præcesserat; לְמַנְצָחָה עַל הַשְׁמִינִיָּה Psal. XII, 1. עַל מִזְבֵּחַ שְׁמִינִיָּה præterea nusquam occurrit: mafc. est octauus. Octava ergo fuit vel Instrumentum octo chordarum; vel species carminis aut poëseos, constans octo tonis; haut dubiē hoc genus musicæ magis ad gravitatem, quam saltoriam hilatitatem erat idoneum. Huc illud Scal. I. 4. ep. 445. De